

Sygn. akt V Kz 1029/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Skowrońskiej

po rozpoznaniu w sprawie **T. P.**, syna E. i M. z domu K., urodzonego (...) w P.,

podejrzanego o czyny z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 16 grudnia 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi

z dnia 9 grudnia 2016 roku, w sprawie sygn. akt IV1 Kp 468/16, PR 1 Ds. 1821.20016

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył okres stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec T. P. do dnia 18 lutego 2017 roku, godz. 17:10.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu postanowieniu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia a w szczególności:

- art. 249 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezzasadne uznanie, iż w niniejszej sprawie zachodzi obawa bezprawnego utrudnienia postępowania przez podejrzanego, podczas gdy podejrzany złożył kompletne wyjaśnienia, przesłuchani zostali świadkowie, przeprowadzone przeszukanie, oględziny oraz opinia z zakresu badań fizykochemicznych, został również przebadany przez biegłych, zaś dalsze czynności dowodowe nie wymagają udziału podejrzanego;

- art. 257 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie przez Sąd powodów, dla których nie uznał on za wystarczające zastosowanie w niniejszej sprawie innego – nieizolacyjnego środka zapobiegawczego;

- art. 258 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, iż fakt, że podejrzanemu grozi kara pozbawienia wolności powyżej 8 lat stanowi samodzielną obligatoryjną przesłankę dla zastosowania tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy z przepisu tego wynika, iż zastosowanie tymczasowego aresztowania w takim przypadku należy do dyskrecjonalnej władzy Sadu na co wskazuje słowo „może” użyte w treści przepisu;

- art. 259 § 1 pkt 2 poprzez uznanie, iż dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego nie pociąga poważnych skutków dla jego rodziny, w sytuacji gdy matka, z którą oskarżony wspólnie zamieszkuje jest osobą ciężko chorą na nowotwór piersi, zaś stres związany z faktem pozbawienia wolności syna skutkuje pogorszeniem jej stanu zdrowia w związku z czym aktualnie pozostaje również pod opieką psychiatry z powodu zaburzeń nerwicowych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę zastosowanego środka zapobiegawczego na inne o charakterze nieizolacyjnym tj. poręczenie majątkowe, poręczenie społeczne lub dozór.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

Podejrzany T. P. pozostaje pod zarzutem popełnienia czynów z art. 62 ust. 1 i 2 oraz art. 63 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają stanowisko Sądu Rejonowego, iż popełnienie przez tego podejrzanego zarzuczonych mu czynów jest wysoce prawdopodobne. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzuczanych podejrzanemu czynów, określona w art. 249 § 1 k.p.k., została zatem potwierdzona zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami samego podejrzanego.

Wbrew stanowisku skarżącego obrońcy, w omawianej sprawie nie ma podstaw do zmiany zastosowanego środka zapobiegawczego na środek o charakterze wolnościowym.

Na wstępie czynionych rozważań należy wskazać, iż ze strony podejrzanego możliwym jest podjęcie działań umniejszających swoją rolę w przestępstwie, czy podjęcie innych czynności mogących destabilizować tok postępowania przygotowawczego. Kierując się powyższymi argumentami trzeba podkreślić, że przy stosowaniu tymczasowego aresztowania nie chodzi o zachowania uprzednie, czy zachowanie, które miało już miejsce, ale o obawę podjęcia takich zachowań. W przypadku dokonania czynności mataczących, ucieczki czy ukrywania się środek zapobiegawczy stałyby się środkiem karzącym, a nie zapobiegającym wyrządzeniu szkody w toczącym się postępowaniu. A zatem każdorazowo Sąd dokonuje oceny związanej z prawdopodobieństwem wystąpienia takich zachowań i ma na celu zagwarantowanie prawidłowego toku toczącego się postępowania na każdym jego etapie, aż do momentu odbywania kary.

W analizowanej sprawie, w dacie wydania zaskarżonego postanowienia postępowanie przygotowawcze jeszcze się nie zakończyło. Istniała zatem konieczność przeprowadzenia wskazanych przez prokuratora czynności. Trafnie wskazano w zaskarżonym postanowieniu na obawę, że podejrzany pozostając na wolności może w bezprawny sposób wpływać na dalszy tok procesu, nadal bowiem aktualna jest przesłanka szczególna, która legła u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania wyrażona w art. 258 § 2 k.p.k.

Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego uzasadniona jest groźcą podejrzanemu surową karą, której górna granica za zarzuczony czyn z art. 62 ust. 2 ustawy wynosi 10 lat pozbawienia wolności. Za wymierzeniem surowej kary może przemawiać charakter i okoliczności zarzuczanych mu występów. Okoliczności te rodzą z mocy prawa domniemanie, że groźba wymierzenia surowej kary może skłaniać go do podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania, a zastosowanie łagodniejszego środka zapobiegawczego nie wyeliminuje tej groźby.

Chęć uniknięcia kary pozbawienia wolności, rodzi domniemanie, że podejrzany może utrudniać dalszy bieg prowadzonego postępowania, co na tym etapie postępowania nie jest wskazane. Fakt, iż podejrzany obecnie przyznaje się do zarzuczanych mu czynów nie oznacza, iż na późniejszym etapie nie zmieni swojej postawy procesowej.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodzi zatem konieczność dalszego stosowania wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający.

Czas na jaki został przedłużony środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania tj. do 18 lutego 2017 roku nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania czynności zaplanowanych przez prokuratora.

Powyższe wskazuje zatem, że jedynym środkiem zapobiegawczym, który może zagwarantować w sposób skuteczny prawidłowy tok prowadzonego postępowania w sprawie jest w stosunku do podejrzanego wyłącznie środek o charakterze izolacyjnym, albowiem żaden inny nie spełni w sposób dostateczny swojej funkcji.

Sąd Okręgowy w Łodzi nie dopatrywał się, aby w realiach przedmiotowej sprawy występowały szczególne podstawy do odstąpienia od tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego T. P., określone w art. 259 § 1 k.p.k.. Każda izolacja niesie za sobą negatywne skutki zarówno dla izolowanego jak i jego najbliższych. Zupełnie zrozumiałym jest, iż matka martwi się o podejrzanego. Jednakże trzeba wskazać, iż sytuacja w jakiej znalazł się podejrzany jest wynikiem jego decyzji i podjętych uprzednio zachowań. Pobyt w areszcie śledczym jest tego konsekwencją. Nie można zatem, jak czyni to obrońca, przerzucać na organ postępowania odpowiedzialności za sytuację, w jakiej znalazł się podejrzany. Matka T. P. jest chora i zapewne fakt, iż syn jest aresztowany dodatkowo obciąża ją emocjonalnie. Jednakże dla stwierdzenia okoliczności z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., na które powołuje się skarżący obrońca, w tej sytuacji nie zachodzą. Matka podejrzanego bowiem nie jest osobą samotną, pozostaje pod opieką osób bliskich tj. męża i syna. Z załączonej przez obrońcę dokumentacji lekarskiej dotyczącej ojca podejrzanego wynika, że mimo podejrzenia choroby nowotworowej w dniu 12 kwietnia 2016 roku po wykonanej biopsji został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym.

O ile postępowanie przygotowawcze, jak deklarują obrońcy, zostało zakończone wniesieniem do sądu aktu oskarżenia i T. P. deklaruje chęć dobrowolnego poddania się karze, okoliczności te będą wzięte pod uwagę przez Sąd Rejonowy podczas podejmowania decyzji co do dalszego stosowania wobec tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.